

God, als het waar is, wat ze zeggen, dat je op je sterfbed je allerliefste, levend of dood, nog eens ziet, dan zal ik haar zien, haar en geene andere vrouw wat er ook nog gebeuren kan."

Zooveel tranen welden in zijn oogen op, dat hij ze met zijn zakdoek moest wegwisschen en toen hij daarna onwillekeurig opzag, ontdekte hij Dina. Waakte of droomde hij? Hij had haar toch in gespek met dien Mijnheer op het plein gezien. Hij had toch goed gehoord, dat zij naar het achtervertrekje gegaan was, en hij zou toch ook wel juist geraden hebben, wat daar gebeuren moest.

Er lag een klank in zijne stem, als van iemand, die hevig verschrikt en daardoor tot toorn geprikkeld wordt, toen hij vroeg: „Gaaf ge niet weg?"

„Neen!" antwoordde zij zacht.

„Gaaf ge niet met hem mee?" Hij wenkte met zijn hoofd naar het plein.

„Neen!" herhaalde zij.

„Waarom niet?" vroeg hij bijna barsch.

De jonker van Porkema ging juist weer voorbij. Hij had, meende hij, lang genoeg gewacht. Waarom kwam Dina niet? Zat zij daar en wees zij thans hem met een onmiskenbare hoofdbeweging af?

Jan vroeg nog eens: „Waarom gaat ge niet?" Want zij nam haar dochttertje van de tafel weder op haar schoot. „O, ik begrijp het al," zei hij schamper, „om de kinderen."

Liefdevol smeekend zag zij hem aan. Zou zij zijne vergiffenis kunnen afbidden?

„Ook om de kinderen! Ook!"

„Ook om de kinderen?" herhaalde hij. Hij zweeg eenige oogenblikken en zag nadenkend voor zich. Wat bedoelde zij toch eigenlijk? Wilde Dina hem misschien toch nog bedriegen? Hij hield met zijn linkerarm Jantje nog omvat, maar wat hij tegenover Dina nog nooit gedaan had, deed hij thans; hij sloeg met de rechtervuist op de tafel. „Kom er voor uit!" beval hij. „Gij gaat met hem niet mee, hé? Nu niet, morgen niet, nooit?"

„Nooit," verzekerde Dina.

„En waarom niet? Ge hebt toch eens verzekerd, dat ge gaan zoudt, als hij kwam! Gij hebt er mij, hem ook wel misschien, uw woord op gegeven! Waarom, vraag ik, waarom breekt ge dat woord?"

Diep ontroerd zag Dina tot hem op. „Waarom ik mijn woord breek? Al dat vragen zou iemand beroerd maken."

Hoort! Daar klinkt het fluitje uit de hondenzweep van den jonker van Porkema, schel en nijdig, gelijk hij zelf is, want hij is nog eens voorbijgegaan, zonder een blik van Dina meer te mogen opvangen, al beschuldigt zij zichzelf nog meer dan hem.

De patrijshonden, die wat achter zijn gebleven, vliegen in galop het Panorama, Jan en Dina voorbij.